

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ladislava Vaško a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **B.K.syn centrum s.r.o.**, IČO: 25453688,
sídlem Jahodová 161, 403 40 Ústí nad Labem – Božtěšice,
zastoupený Mgr. Martinem Štuksou, advokátem,
sídlem Kaplická 1037/12, 140 00 Praha 4,

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy, odbor provozu silničních vozidel**,
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 00 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2022, č. j. 66/2017-150-STK3/27,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2022, č. j. 66/2017-150-STK3/27, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 12. 2020, č. j. KUUK/178897/2020, kterým byla na základě § 54 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

znění účinném do 31. 5. 2017 (dále jen „zákon o podmínkách provozu“) zamítnuta její žádost o zahájení procesu rozhodování o rozšíření kapacity stávající stanice technické kontroly č. 35.23 o dvě kontrolní linky pro technické prohlídky kategorií vozidel L, M1, N1, O1 a O2 (osobní automobily) a jednu kontrolní linku kategorie vozidel M2, N2, M3, N3, O3, O4 a T (užitkové automobily), neboť záměr provozovat stanici technické kontroly (dále jen „STK“) není v souladu se stanoveným způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu Ústeckého kraje činností stanic technické kontroly stanoveným v zákoně o podmínkách provozu a prováděcí vyhlášce č. 302/2001 Sb., o technických prohlídkách a měření emisí vozidel. Žalobkyně se současně domáhala toho, aby soud zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně měla za to, že byly splněny zákonné podmínky pro vyhovující rozhodnutí. Shrnula, že předchozí rozhodnutí o její žádosti ze dne 30. 6. 2016 byla zrušena rozsudkem zdejšího soudu ze dne 16. 9. 2020, č. j. 15 A 197/2017-46, z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Ani nyní vydaná rozhodnutí podle žalobkyně nelze považovat za zákonná.
3. Prvostupňovému rozhodnutí vytkla, že ve výrokové části uvádí posouzení v obvodu Ústeckého kraje, ačkoli správní orgán I. stupně v odůvodnění vychází při výpočtu kapacit z obvodu Ústeckého okresu dle právní úpravy k podání žádosti s tím, že statistické údaje o počtu vozidel jsou ke dni 1. 7. 2020. Správní orgán I. stupně dále odmítl přihlídnout k datům sděleným žalobkyní, kterými se snažila doložit, že navýšení je potřebné, popsáním na str. 5 a 6 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, i když nezpochybnil jejich správnost, vycházejí přitom z toho, že mu právní úprava neumožňuje je zohlednit. V případě žalobkyně i konkurenčních STK je podle žalobkyně snadno vyhodnotitelné, jaké kapacity byly povoleny, což však vydaná rozhodnutí nečiní, jaká byla využitelnost kapacit a jaké je skutečně tržní prostředí, v němž STK pracují. Mezi skutečným stavem u žalobkyně a stavem, podle kterého rozhodovaly správní orgány, tak je rozpor, se kterými se vydaná rozhodnutí nijak nevypořádala.
4. Žalobkyně dále porovnávala první (následně soudem zrušené) a současné rozhodnutí správního orgánu I. stupně a došla k závěru, že současné rozhodnutí vychází u kategorie vozidel z odlišné právní úpravy. Za šokující však považuje to, že při nárůstu vozidel všech kategorií se drasticky zvýšilo procento teoretické kapacity ve správním obvodu, a to u osobních automobilů z 59,6 % na 188,62 % a u užitkových automobilů dokonce z 84 % na 480 %. To při přeplněnosti své STK považuje za naprosto protismyslný výpočet, který si vysvětluje tím, že zřejmě došlo k navýšení počtu kapacit jednotlivých linek (bez zohlednění jejich faktického provozu) u konkurenčních STK Terri a STK Děčín, které správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí popisuje. V jejím případě je přitom odpovídajícímu rozšíření bráněno.
5. Současné rozhodnutí správního orgánu I. stupně pracuje pouze s teoretickou kapacitou. Podle žalobkyně je však třeba, aby i při posouzení podle teoretických kapacit v územním obvodu správní orgán do výpočtu zahrnul zčásti údaje o skutečném provozování, k čemuž odkázala na rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 62 A 131/2016. Žalobkyně konstatovala, že pokud si konkurenční STK dokázaly zajistit navýšení kapacit u správních orgánů a žalobkyni je v tom bráněno právě proto, že si kapacitu rezervovaly např. předem bez ohledu na faktické potřeby, jde o skutečnosti, k nimž mělo být při rozhodování správních orgánů přihlídnuto.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. Aplikovaná vyhláška č. 302/2001 Sb., o technických prohlídkách a měření emisí vozidel (dále jen „vyhláška“) podle žalobkyně umožňuje vstup různých dat pocházejících od žalovaného tak, aby se promítly do spravedlivějšího výsledku a zachovaly výpočet vycházející z teoretické kapacity podle platné právní úpravy. Při výpočtu teoretických kapacit by při navýšení kapacity mělo být vycházeno z kapacitní potřeby technických prohlídek příslušného druhu vozidel, teoretických kapacit stávajících STK a teoretické kapacity nově uvažované STK. Noví provozovatelé STK či provozovatelé, jimž byli rozšířeny kapacity, by měli být zohledněni v rámci úbytku volné kapacity pro další možné provozovatele, jinak není možné nikdy dosáhnout stavu, že pro rozšíření kapacit budou splněny podmínky.
7. Žalobkyně poukázala také na to, že § 16a vyhlášky, na který prvostupňové rozhodnutí odkazuje, byl s účinností od 31. 7. 2017 zrušen. Ještě předtím bylo toto ustanovení shledáno ústavně nekonformním rozsudkem Krajského soudu v Brně sp. zn. 31 A 120/2016. Dovolává se proto změny výkladu v zájmu potřeb zákazníků a rovného podnikání, se kterými podle ní předpis nepočítal.
8. Žalobkyně uzavřela, že teoretické navýšení kapacity, které by jako přípustné umožňovalo vydávání povolení nebo navyšování stávajících kapacit STK, je fakticky vůči ní diskriminačním opatřením, které potřebné navýšení do budoucna neumožňuje.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Jelikož žalobkyně v žalobě takřka shodně uvedla stejné námitky jako ve správním řízení, odkázal žalovaný zejména na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správní orgán I. stupně při svých výpočtech vycházel z § 54 zákona o podmínkách provozu a § 16a a přílohy č. 19 vyhlášky a z právního názoru žalovaného vyjádřeného v rozhodnutí ze dne 28. 4. 2020, č. j. 65/2020-150-STK3/4, ve kterém žalovaný mimo jiné poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 4. 2018, č. j. 31 A 120/2016-95, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2018, č. j. 10 As 314/2016-74, v obdobných věcech.
10. Na jejich základě správní orgán I. stupně žádost posoudil podle skutkového a právního stavu v době vydání nového rozhodnutí, kdy způsob a rozsah pokrytí správního obvodu činnostmi STK určil na základě vyhodnocení kapacitních potřeb správního obvodu a kapacit STK postupem ke dni 31. 5. 2017 tak, že ve výpočtu nebyly zahrnuty provozní kapacity. Vycházel tedy z aktuálních údajů a nebral v úvahu ta kritéria stanovená v § 16a odst. 2 vyhlášky, která jsou založena na hledisku provozních kapacit provozovaných STK. Použity byly dostupné údaje z centrálního registru vozidel ke dni 1. 7. 2020 v daném správním obvodu a kapacita provozovaných STK v relevantním území. Ani na základě tohoto způsobu výpočtu však nebylo možné žádosti vyhovět. Dodal, že správní orgán nemůže zvažovat jiné ukazatele než ty, jež jsou právním předpisem předvídané.

Replika žalobkyně

11. Žalobkyně ve své replice ze dne 29. 8. 2022 uvedla, že žalovaný se ve svém vyjádření konkrétně nevypořádal s jejími námitkami. Doplnila, že se setkala s postupem, kdy konkurenční STK obchází zákon regulující povolování k rozšíření kapacity tím, že navyšuje počty techniků. Systém je tedy podle ní nastaven tak, že nelze nikdy dosáhnout navýšení výpočtem, který je k regulaci STK ze strany správních orgánů používán. Jde o obdobný

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

způsob, jako bylo umělé navyšování kapacity bez skutečné možnosti využití, bránící v růstu konkurenci, který byl odmítnut Krajským soudem v Brně.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty dvou měsíců ode dne, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení, jak stanoví § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
14. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Soud se nejprve zabýval otázkou aplikovatelné právní úpravy. Zde s ohledem na přechodné ustanovení uvedené v části první čl. II bodu 1. zákona č. 63/2017 Sb., kterým se mění zákon o podmínkách provozu, vycházel z toho, že se správní řízení zahájené na základě žádosti žalobkyně ze dne 30. 6. 2016 mělo dokončit podle zákona o podmínkách provozu ve znění účinném do 31. 5. 2017.
16. Podle § 56 odst. 4 zákona o podmínkách provozu, ve znění účinném do 31. 5. 2017, *před změnou skutečností uvedených v rozhodnutí o udělení oprávnění k provozování stanice technické kontroly podle odstavce 1 je provozovatel stanice technické kontroly povinen podat krajskému úřadu žádost o vydání nového rozhodnutí. Krajský úřad takové žádosti vyhoví, pouze jsou-li splněny podmínky podle § 54.*
17. Podle § 54 odst. 3 tohoto zákona *může krajský úřad oprávnění udělit žadateli jen tehdy, je-li záměr provozovat stanici technické kontroly v souladu se stanoveným způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu činností stanic technické kontroly. Podle § 54 odst. 6 tohoto zákona pak platilo, že druhy stanic technické kontroly, požadavky na přístroje a další technické zařízení a programové vybavení nezbytné k řádnému provádění technických prohlídek a souvisejících úkonů, požadavky na stavební uspořádání potřebné pro výkon činnosti stanice technické kontroly, způsob metrologického zajištění přístrojů a způsob a rozsah pokrytí správního obvodu činností stanic technické kontroly stanoví prováděcí právní předpis.*
18. Prováděcím právním předpisem podle § 54 odst. 6 zákona o podmínkách provozu byla vyhláška č. 302/2001 Sb., o technických prohlídkách a měření emisí vozidel, a to ve svém znění účinném do 30. 7. 2017 (dále jen „vyhláška v účinném znění“).
19. Podle § 16a odst. 1 vyhlášky v účinném znění platilo, že *způsob a rozsah pokrytí správního obvodu činností stanic technické kontroly se určí na základě posouzení kapacitních potřeb správního obvodu a kapacit stanic technické kontroly. Výsledkem posouzení nesmí být překročení kapacitní potřeby technických prohlídek území okresu, který je součástí správního obvodu*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

příslušného kraje a v němž má být uvažovaná stanice technické kontroly provozována, o více než 20 %. Podle odst. 2 pak platilo, že způsob výpočtu kapacitní potřeby správního obvodu a teoretické, provozní a skutečně využití kapacity kontrolních linek stanic technické kontroly je uveden v příloze č. 19. Rozsah pokrytí správního obvodu činnostmi stanic technické kontroly je překročen,

a) je-li součet teoretických, provozních nebo skutečně využitých kapacit provozovaných stanic technické kontroly příslušného druhu vozidel a teoretické kapacity nově uvažované stanice technické kontroly větší o více než 20 % kapacitních potřeb okresu; nebo

b) tvoří-li rozdíl mezi kapacitní potřebou technických prohlídek příslušného druhu vozidel v okresu a součtem teoretických nebo provozních kapacit všech stanic technické kontroly v okresu méně než 60 % teoretické kapacity nově uvažované kontrolní linky stanice technické kontroly určené podle § 16 odst. 3; nebo

c) je-li součet provozních kapacit provozovaných stanic technické kontroly příslušného druhu vozidel a teoretické kapacity nově uvažované stanice technické kontroly větší než 20 % součtu skutečně využitých kapacit provozovaných stanic technické kontroly v okresu.

20. Základní kritéria pro posouzení přípustnosti udělení oprávnění pro provozování STK z hlediska souladu záměru se způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu činnostmi STK tedy byla na základě zmocnění obsažena v § 16a odst. 2 vyhlášky v účinném znění, která sice upravovala negativní podmínky přípustnosti udělení oprávnění, nicméně těm *a contrario* odpovídaly pozitivní podmínky přípustnosti. Naplnění byť jediné z nich vedlo k závěru o překročení rozsahu pokrytí správního obvodu činnostmi STK, a tudíž k neudělení oprávnění.
21. Pro tuto věc s ohledem na uvedené přechodné ustanovení a z něj plynoucí aplikovatelnou právní úpravu nebyla relevantní námitka, podle které byl § 16a vyhlášky s účinností od 31. 7. 2017 zrušen. Jde-li o namítaný rozsudek ze dne 26. 4. 2018, č. j. 31 A 120/2016-95, Krajský soud v Brně se v něm ve vztahu k § 16a odst. 2 vyhlášky v účinném znění vymezil „pouze“ proti kritériu provozních kapacit provozovaných stanic a naopak uzavřel, že plně postačující mají být kritéria založená na hlediscích skutečně využitých kapacit a teoretických kapacit stávajících STK podle § 16a odst. 2 vyhlášky v účinném znění.
22. Právě z výpočtu založeném na teoretických kapacitách přitom správní orgány nyní ve svých rozhodnutích vycházely. Správní orgán I. stupně při svém rozhodování vycházel z údajů o počtu vozidel ke dni 1. 7. 2020, tedy v době jeho rozhodování nejaktuálnějších údajů, v čemž soud neshledává pochybení. Správnost provedených výpočtů ani vstupních údajů přitom žalobkyně v žalobě (s výjimkou otázky zohlednění navýšení kapacit u konkurenčních STK, čímž se soud bude zabývat níže) nijak konkrétně nezpochybnila. Pokud namítala, že vyhláška v účinném znění „umožňuje vstup různých dat pocházejících od žalovaného tak, aby se promítly do spravedlivějšího výsledku a zachovaly výpočet vycházející z teoretické kapacity podle platné právní úpravy“, jde o námitku tak obecnou, že je prakticky neprojednatelná. Správní orgány jsou povinny řídit se aplikovatelnou právní úpravou, správný je proto jejich závěr o tom, že nemohly přihlídnout k jiným než právním předpisem předvídaným skutečnostem, i když se na ně žalobkyně snažila poukazovat v průběhu správního řízení. Zároveň nebylo jejich povinností ani správnost skutečností a údajů tvrzených žalobkyní vyvracet.
23. Žalobkyně v žalobě pouze vyjádřila, avšak nijak blíže nespecifikovala, podezření, že v mezidobí od vydání prvního (zdejším soudem následně zrušeného) a současného rozhodnutí správního orgánu I. stupně došlo k navýšení počtu kapacit jednotlivých linek u

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

konkurenčních STK Terri a STK Děčín, a to bez zohlednění jejich faktického provozu, k čemuž však podle ní mělo být přihlédnuto.

24. K tomuto vysvětlení žalobkyně podle svých slov měla dojít právě porovnáním zmíněného prvního, později zrušeného a současného prvostupňového rozhodnutí, přičemž však sama konstatovala, že tentokrát správní orgán I. stupně použil jinou právní úpravu. I tak poukázala na podle ní drastický nárůst procenta teoretické kapacity ve správním obvodu, a to u osobních automobilů z 59,6 % na 188,62 % a u užitkových automobilů dokonce z 84 % na 480 %, což si při přeplněnosti svých linek vysvětlila nejspíše právě navýšením počtu kapacit jednotlivých linek u konkurenčních STK Terri a STK Děčín, a to bez zohlednění jejich faktického provozu.
25. Zdejšímu soudu je obsah namítaného prvního, později právě jím zrušeného prvostupňového rozhodnutí ze dne 2. 8. 2016, č. j. 2836/DS/2016, JID 106805/KUUK, znám z úřední činnosti plynoucí z jeho rozhodování v předešlé věci žalobkyně vedené pod sp. zn. 15 A 197/2017. K námitce žalobkyně proto soud poukazuje v první řadě na to, že sama zároveň konstatovala, že nyní správní orgán I. stupně při svých výpočtech vycházel z jiných kritérií – zatímco v prvním rozhodnutí pracoval se „*skutečně využitelnou kapacitou všech STK v okrese*“, nyní vycházel z teoretické kapacity všech STK v okrese Ústí nad Labem. Zdejší soud přitom ve věci sp. zn. 15 A 197/2017 shledal zásadní nedostatek vyvolávající dokonce nepřezkoumatelnost vydaného prvostupňového rozhodnutí právě v tom, že své závěry postavil na operacích se „*skutečně využitelnou kapacitou*“ STK. Vyhláška v účinném znění přitom takový termín neznala a pro zjišťování způsobu a rozsahu pokrytí správního obvodu činnostmi STK počítala s jinými kritérii; správní orgán přitom toto kritérium ani nijak nedefinoval. Již z tohoto důvodu nelze výsledky těchto výpočtů srovnávat.
26. Srovnávat údaje 59,6 % a 188,62 % či 84 % a 480 % však nelze i z dalších důvodů majících původ už ve formulaci žalobní námítky. Ani jeden z těchto údajů totiž podle vydaných prvostupňových rozhodnutí není žalobkyní tvrzeným „*procentem teoretické kapacity ve správním obvodu*“. Tato čísla sice jsou vždy v příslušném prvostupňovém rozhodnutí uvedena v tabulkách s výpočty, ty však v nyní posuzovaném rozhodnutí nejsou konečné, jejich výstupy jsou správním orgánem I. stupně ještě interpretovány a je s nimi pracováno dále. Zatímco v roce 2016 tedy správní orgán na základě svých výpočtů (když ovšem vycházel z nepřezkoumatelného kritéria!) dospěl u osobních automobilů k závěru, že výsledkem jeho posouzení je překročení kapacitní potřeby technických prohlídek na území okresu o 59,6 % a u užitkových automobilů o 84 %, v nynějším rozhodnutí je zjištěno překročení kapacitní potřeby technických prohlídek na území okresu u osobních automobilů o 88,62 % a u nákladních automobilů o 380 %.
27. Zejména ale soud na základě porovnání prvního, později zrušeného prvostupňového rozhodnutí a nyní posuzovaného prvostupňového rozhodnutí nemůže přisvědčit samotné podstatě námítky žalobkyně, tedy jejímu podezření, že v mezidobí od vydání prvního a současného prvostupňového rozhodnutí došlo k navýšení počtu kapacit jednotlivých linek u konkurenčních STK Terri a STK Děčín, a to navíc bez zohlednění jejich faktického provozu. V obou rozhodnutích jsou totiž kapacity stávajících posuzovaných STK uvedeny zcela shodně, kdy u žalobkyně šlo u osobních automobilů o 2x 4 kontrolní stání, u STK Terri o 1x 4 a 1x 3 kontrolní stání a u STK Děčín o 1x 3 kontrolní stání. I u užitkových automobilů pak v obou rozhodnutích byly jako stávající kapacity posuzovány vždy dvě linky. Z uvedeného je podle soudu zřejmé, že podezření žalobkyně se ukázalo být jako liché.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

28. Jde-li o formulaci výroku v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a tvrzený rozpor mezi ním a odůvodněním rozhodnutí, soud uvádí, že zákon stanovil povinnost správních orgánů posuzovat soulad se stanoveným způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu, přičemž podrobnosti ke způsobu a rozsahu pokrytí stanovila prováděcí vyhláška. Ta konkretizovala, že pokrytí správního obvodu (v tomto případě Ústeckého kraje) se stanoví na základě posouzení kapacitních potřeb správního obvodu a kapacit STK, přičemž jeho výsledkem nesmí být překročení kapacitní potřeby technických prohlídek území okresu (v tomto případě okresu Ústí nad Labem), který je součástí správního obvodu příslušného (Ústeckého) kraje a v němž má být uvažovaná STK provozována, o více než 20 %. Z obou odstavců § 16a vyhlášky tak vyplývá, že rozhodnými jsou údaje vztahující se k danému okresu, přičemž je-li naplněna některá z podmínek dle § 16a odst. 2 vyhlášky, které vycházejí ze vstupních dat týkajících se okresu, je zároveň překročen rozsah pokrytí správního obvodu, kterým je kraj.
29. S ohledem na uvedené je tak v souladu s § 54 odst. 3 zákona o podmínkách provozu možné formulovat výrok tak, jak učinil správní orgán I. stupně, tj. záměr posoudit tak, že není v souladu se stanoveným způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu kraje. V souladu s uvedenými předpisy je rovněž to, že správní orgány přitom vycházely z údajů týkajících se okresu a činily z těchto údajů závěry ve vztahu ke kapacitní potřebě správního obvodu kraje.
30. Jde-li o poukaz žalobkyně v replice na to, že se setkala s postupem, kdy konkurenční STK obchází zákon regulující povolování k rozšíření kapacity tím, že navyšuje počty techniků, soud konstatuje, že pouhý poukaz na nespecifikovanou zkušenost žalobkyně nemá kvalitu žalobní námitky. Námitka uplatněná poprvé až v replice by však i tak byla podána opožděně (po dvouměsíční lhůtě dle § 72 odst. 1 s. ř. s.), a soud by k ní tak nemohl přihlédnout. Pro úplnost i tak konstatuje, že v dané věci správní orgány při svém rozhodování nevycházely z kritérií, které by bylo možné ovlivnit účelovým navýšením počtu techniků.
31. Z výše uvedených důvodů soud žalobu vyhodnotil v rámci uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, neboť žalobkyni se nepodařilo zpochybnit závěr o tom, že nebyla splněna podmínka pro udělení oprávnění podle § 54 odst. 3 zákona o podmínkách provozu, ve znění účinném do 31. 5. 2017, ve spojení s § 16 odst. 2 písm. a) a přílohy č. 19 vyhlášky, ve znění účinném do 30. 7. 2017, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, a ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu az jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 19. prosince 2023

Mgr. Ladislav Vaško, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.